

**THE FRONT
RUNNER**
A BEFÜTŐ

GOLD RUSH RANCH
ELSIE SILVER

THE FRONT RUNNER

A BEFÜTŐ

GOLD RUSH RANCH
ELSIE SILVER

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
Elsie Silver: *The Front Runner*
Originally self-published in 2021 by Elsie Silver.
This edition published in 2024 by Bloom Books,
an imprint of Sourcebooks

Fordította
Szántai Zita

Szerkesztette
Bartók Flóra

Borítóterv
Books and Moods

ISBN 978-963-636-805-0

Minden jog fenntartva

Copyright © Elsie Silver 2021, 2024
Cover and internal design © Sourcebooks 2024
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Szántai Zita 2026

*Minden nőnek, akinek valaha is mondták azt,
hogy többet kellene mosolyognia.
Felejtsétek el! Ráncoljátok a homlokotokat,
amennyit csak akarjátok.*

Megjegyzés az olvasónak

Ez a könyv felnőtteknek szóló témákat tartalmaz, beleértve a farméletre jellemző állatpusztulást, valamint a családon belüli erőszakra és a szexuális zaklatásra való utalásokat. Remélem, hogy ezeket a témákat a megérdemelt tapintattal kezeltem. Külön köszönetet szeretnék mondani Anna P.-nek is, aki nagyon alapos érzékenységi lektorálást végzett, hogy Mira és családja tényleg megfelelő gondossággal és pontossággal legyen bemutatva.

ELSŐ FEJEZET

Stefan

Hat hónappal ezelőtt

– Dalca, te rohadék...!

Na, megint itt tartunk. A nő, aki a legnagyobb vetélytársamnak dolgozik, aki el is jegyezte őt, mindjárt kiborul. Megint. Billie Blacknek különösen nagy tehetsége van az ilyesmihez. Ebben a kishúgomra emlékeztet. Önérzetes és impulzív. A különbség az, hogy a húgom kedvel engem.

Ez a nő pedig nem.

Merész helyválasztás ez ahhoz, hogy az ember jelenetet rendezzen. Ezt meg kell hagyni. Az elegáns Bell Point Park egyik közútjának közepén vagyunk. A lovaink készen állnak a versenyre. Az övé közvetlenül a háta mögött, az apró, szőke hajú zsokéval várakozik, akit mostanában – úgy tűnik – kizárólagosan használnak.

Zsebre dugom a kezemet, az egyik szemöldökömet kihívóan felvonom. Hazudnék, ha azt mondanám, nem lelek némi örömet abban, hogy felbosszantsam az embereket. Tudjuk be ezt a gyermekes viselkedést egy olyan ember tulajdonságának, aki annak idején nem kapott elég figyelmet.

Bármilyen figyelem jó, és ez a fajta ráadásul még szórakoztat is.

A hollófekete hajú állatorvos azonban a másik két nő elé lép, és olyan pillantást vet rám, amitől egy kevésbé férfias pasinak összezsugorodna a töke.

– Stefan, sétáljunk egyet! – Behajlítja az ujját, és hátra sem nézve az ellenkező irányba indul, mintha tudná, hogy úgymé követni fogom.

Fogalmam sincs, mi történik. Úgy érzem, mintha bajban lennék; a jelek szerint valamiféle szidás vár rám. Végigsimítok a zakóm hajtókáján, és megköszörülöm a torkomat, hogy elbúcsúzzam a két rám meredő nőtől, majd sarkon fordulok. Billie gyerekesen vihog, miközben elhaladok előtte, de felszegem az állam, és továbbmegyek a nő után, aki már akkor felkeltette az érdeklődésemet, amikor először meglátam.

Dr. Mira Thorne. A kedvenc, lovakkal foglalkozó állatorvosom a környéken – több szempontból is. Ez a nő gyönyörű. De ami még fontosabb: okos. Ravasz. Gyorsan jár az esze. Sok szempontból lenyűgöző.

Kihívást jelent.

És én szeretem a kihívásokat.

Szemtanúja voltam, hogy gyors észjárásának köszönhetően már több lovat is megmentett a pályán. Talán fiatalabb, mint a többi, pályán is dolgozó állatorvos, de úgy érzem, mindenkire köröket verne.

A lenyűgöző esze nem akadályoz meg abban, hogy megcsodáljam a csípője ringását, ahogy tőlem távolodva az istállók felé halad. Egy traktor közelében élesen balra fordul, és átmegy a másik oldalra, ahol senki sem lát vagy hall meg minket. Összeszorul a gyomrom.

Mi a franc folyik itt?

Mira Thorne vonzó nő, bennem pedig még mindig van elég spiritusz ahhoz, hogy ezt meglássam. Hűvös külsejének arrogáns éle van, a szemében pedig valami eleven és vad intel-

ligencia villog. Egy szikra, amely megfelelő üzemanyaggal talán lángra lobbanhat.

Felém fordul, sötét szeme összeszűkül, miközben egyenesen az enyémbe néz. Tetszik, hogy nem riad vissza a szemkontaktustól. Visszanézek rá, még akkor is, ha egy kicsit aggodom, mit fog mondani. Valami nem stimmel.

– Miben segíthetek, Thorne doktornő? – Nyugalmat és magabiztosságot erőltetek a hangomba, pedig tele vagyok kérdésekkel.

– Inkább arról van szó, te hogyan segíthetsz magadon.

Felé biccentem a fejemet, az arcát tanulmányozom, megcsodálom az orra egyenes vonalát, a szemöldöke alakját, telt ajkát és a konokságot, ahogy az állát tartja.

– Adok egy tanácsot, Stefan. – Tetszik, hogy a keresztnevemen szólít, ahogy a szájából hangzik a nevem. – A lóversenyzés egy zárt és összetartó iparág errefelé. A közösség kicsi, Ruby Creek pedig még kisebb. Nem igazán szolgálja az érdekeidet, ha magadra haragítod Billie-t és a Harding családot. A pályán kell versenyezned, nem pedig azon kívül.

Kis híján forgatni kezdem a szememet.

– Köszönöm a segítséget, Thorne doktornő. De Billie és a Harding család nagy bánatára én sajnos mindenhol szeretek versenyezni.

Lassan bólint, átgondolja a szavaimat, miközben karját keresztbe fonja dús keble alatt. Csodálatos. Már többször megfigyeltem, hogy több réteg ruhával próbálja elfedni. Néha, amikor nyirkos és hideg az idő, egy nagy, barna Carhartt kabátot visel, de ma egy testhezálló, steppelt mellényt vett fel hosszú ujjú pólója fölé, és ez pizsok jól áll neki. A felső ráfeszül a derekára, és esküszöm, nem is tudja végig felhúzni a cipzárt.

De nem bámulom. Azért én se vagyok neandervölgyi.

– Akkor keresned kell egy másik állatorvost.

Gúnyosan felhorkantok.

– Ezt nem mondhatod komolyan! Mindezt azért, mert egy tökéletesen korrekt ajánlatot tettem az egyik lovukra?

Csokoládébarna szeme szinte lángol.

– Először is, ez egy nagyon rafinált zsarolási kísérlet volt, és ezt mindketten jól tudjuk. Bravó, ügyesen egyensúlyozol ezen a határvonalon, ezúttal azonban más a helyzet, Stefan. Túl messzire mentél. Nem dolgozom olyan férfiaknak, akik szexuális ragadozókat alkalmaznak.

Hátralépek, a hideg végigfut a gerincemen, az egész testem megmerevedik.

– Mit mondtál?

Mira leszegi az állát, és kimért, közömbös pillantást vet rám.

– Jól hallottad. Okos ember vagy, szóval ne add a hülyét. Patrick Casselről van szó. Túl messzire mentél a vendettádban azzal, hogy az alkalmazottaidat használd fegyverként.

Minden csepp jókedv elillan belőlem, miközben visszanezék a nőre, aki olyasmivel vádol, amit *soha* nem tennék meg. Patrick Cassel a zsoké, akit felbéreltem, hogy ülj meg a lovaimat. Kedvelem a fickót? Nem különösebben. De ő elsőként szokott célba érni, én pedig imádok nyerni.

– Soha nem tennék ilyet. Még egymillió...

Félbeszakít.

– Patrick szándékosan tolt le Violetet a pályáról. Szándékosan megsebesített egy másik...

Zsebre dugom a kezemet, mereven kihúzom magam, és visszavágok.

– Ez az ügy még kivizsgálás alatt áll.

– Pedig felesleges. Egészen véletlenül hallottam, ahogy beismerte, sarokba szorította Violetet, megrémítette, és aztán közölte: ha Violet lefekszik vele, nem teszi meg újra.

Összeszorul a torkom, ostobán pislogok az állatorvosra, próbálom felfogni, amit az imént mondott. Próbálom kardában tartani kitörni készülő dühömet. Nem mutathatom ki, mennyire sikerült felzaklatnia.

– És a lány? Jól van? – Ez az első dolog, ami eszembe jut, és egyenesen ki is mondom. A gondolat, hogy valaki olyas-

mit tesz, amit Mira az előbb leírt, gyilkos dühöt vált ki belőlem.

Pislog párat, végigmér.

– Igen. Violet kicsi, de erős.

Hevesen fújom ki magamból a levegőt. Mirának semmi oka sincs arra, hogy hazudjon nekem ezzel kapcsolatban. Teljesen profi módon viselkedett, annak ellenére is, hogy a barátai és a munkaadói szerint én vagyok a Nagy Gonosz Farkas.

A jelek szerint azonban mára még nem fejezte be a kioktatásomat.

– Azzal kapcsolatban is vannak gyanúim, hogy Patrick miket művel a lovakkal, amikkel dolgozik.

– Ez meg mit akar jelenteni?

– Láttam, hogy múlt hétvégén, a futam előtt beadott az egyiknek valamit.

– Az én egyik lovamnak?

– Nem. És nem is számít, kié volt. Furcsán viselkedett, úgy nézelődött körbe, mintha nem akarná, hogy bárki is meglássa. Egyszerűen nem tűnt helyesnek, amit tesz. Magunk közt szólva, óvatosnak kell lenned. Mindkét dolog visszauterhet rád és a vállalkozásodra is.

– Én... Nekem fogalmam sem volt erről.

Patrick Cassel halott ember, csak még nem tudja...

Megrázza a fejét, és a mellkasa egy kimerült sóhaj súlya alatt hullámoz.

– Az egészben az a legrosszabb, hogy tényleg hiszek neked. Bármit állítanak is mások, én nem hiszem, hogy tényleg te vagy az ördög, Stefan. Itt a lehetőség, hogy ezt bebizonyítsd. Keresd egy új zsokét, és én továbbra is dolgozom neked.

Kis híján felnevetek. Olyan komolynak tűnik, olyan halálosan komolynak!

– Ez esetleg nem zsarolás, Thorne doktornő?

A mosoly, amivel most meglep, leginkább vicsorgáshoz hasonlít. Kinyúl, és megpaskolja a mellkasomat, éppen a zakóm mellzsebe fölé. A viselkedése már-már leereszkedő.

– Nem, Mr. Dalca. Ez egy *abszolút korrekt* ajánlat.

Kirobban belőlem a nevetés, miközben sarkon fordul, és elmegy. Csak egy bájos mosollyal reagál a szavaimra. Tudja, elkapta a tökömet, és ezt végtelenül imádja. Ráadásul úgy mehet el, hogy övé az utolsó szó.

Utálom, hogy nem az enyém.

– Elviszlek randira, és megállapodunk, hogy döntetlenre állunk. Kirúgom Patrickot – kiáltom, csak félig tréfásan.

Most rajta a sor, hogy nevéssen. Kacagása dallamos, vidám hangként áramlik vissza felém.

– Erre semmi esély, Stefan. Még belém szeretnél, és akkor biztosan nem lehetnék az állatorvosod.

Ravaszul rám kacsint a válla fölött, aztán már itt sincs. Megkerüli a vontatót, majd beleolvad a Bell Point Park versenynapi tömegébe, miközben biztos az jár a fejében, hogy beleszeretek ebbe a nagyszájú, magabiztos énjébe.

A kihívást elfogadom.

Öt hónappal ezelőtt...

Második hely. Már megint.

A hátam mögött tombol a pálya szokásos, minden komoly derbyt követő lármája, ahogy a kerítésnél állok, és nézem, ahogy a lovak megnyugszanak a keményen végigküzdött verseny után. Gyűlölök veszíteni, és nem tagadom, különösen utálok kikapni a Gold Rush Farmtól; utálom azt a vidám, napsütéses pozitivitásukat és a családi hangulatukat. Esküszöm, az általános ricsajon keresztül is hallom, ahogy örömködnék.

Tudom, szájalmas és kicsinyes dolog, tisztában vagyok vele, irigy vagyok. De tényleg úgy gondoltam, ez az én évem lesz. Azt hittem, van egy olyan lovam, amelyik le tudja győzni azt a vakmerő kis fekete csődört. A lovam, Cascade Calamity

kiváló vérvonalból származik. Valódi atléta – egy versenyző –, de a Gold Rush lova olyan erőt képvisel, amellyel muszáj számolni.

A Northern Crown utolsó szakasza előtt két versenyt már megnyertek, így tudtam, a trófea már úgyse lehet az enyém, de abban reménykedtem, megakadályozhatom, hogy megint ők vigyék el. Ha azzal a lóval egymás után két trófeát is bezsebelnek, Billie és a pasija még a mostaninál is sokkal ön-elégültebb és ellenszenvesebb lesz.

– Jól futott. – Nadia a kezét az enyémbé csúsztatja, és erősen megszorítja.

Kurtán biccentek neki, miközben továbbra is a pályát nézem.

– Igen, jól.

– Talán jövőre sikerül. – Kedvesen beszél, de totál nem érti, mi a helyzet.

Ebben a sportban semmi sem biztos. Néhány versenylónak hosszú, egészséges karrierje van, de a túlnyomó többségüknek nem. Fájdalmak gyötrik őket, barátságtalanná válnak, és én nem vagyok hajlandó rákényszeríteni a lovaimra, hogy olyat tegyenek, amire már nem is képesek. Nem fogok tönkretenni egy állatot csak azért, hogy megnyerjek egy versenyt, és most úgy érzem, ez a fiú hamarosan vissza fog vonulni. Egészséges, boldog, és igencsak győztes karriert tudhat maga mögött. Szinte látom magam előtt valahol a ménesben, ahol a napjait legeléssel és csikógyártással töltheti.

Éppen eléggé tisztellem ahhoz, hogy hagyjam, akkor fejezze be a sportot, amikor még egészséges. Elindíthatnám még egy szezonban, kereshetnék vele egy kis pénzt? Valószínűleg igen. De nem vagyok hajlandó ezt megtenni egy olyan állattal, amelyik a szívét-lelkét adta értem és az üzletemért.

Ennél azért többet érdemel.

És annak ellenére, hogy Billie Black – aki egyértelműen utál engem – általában azzal rohangál körbe-körbe, hogy faszfej vagyok, ez nem igaz. A lovaimmal biztos nem.

– Tudod, mit kell tenned.

Lenézek Nadia mahagóniszínű szemébe. Grimaszol rám, mert tudja, mennyire rettegek attól, amit ezután tennem kell.

Leereszkedik a vállam a nehéz sóhaj súlya alatt, ezért nyersen csak ennyit vetek oda neki:

– Aha.

Gyorsan megszorítom törékenynek tűnő vállát, aztán már el is indulok, keresztülvágok a nyüzsgő tömegen, a körben álló győztesek irányába tartok. Utálom az exkluzív páholyból nézni a versenyt, olyan emberekkel körülvéve, akiket ki nem állhatok; pontosan ilyeneknek fordítottam hátat, amikor elhagytam Európát. Pénz. Mértéktelenség. A józan ész hiánya. A saját imázsuk iránti megszállottság.

Utálom az egészet.

Ez az oka annak, hogy inkább lentről nézem a versenyt, a pálya szintjén, a hétköznapi emberek között. Itt lent valószínűsábbnak érzem. Jobban elkülönülve attól, amilyen körülmények között felnőttem. Szinte bármit megtennék, hogy elhatároljam magam ettől.

Keresztülfurakodom a túlméretezett kalapok és jelmezek tengerén. A derbi napja kétségtelenül elbűvölő. Az izgalom tapintható. Nehéz ellenállni annak, hogy az embert magával ragadja az általános izgalom. Persze most, ahogy közeledem a győztesek köréhez, a félelmen kívül nem sok mindent érzek.

Be kell mennem oda, kénytelen vagyok gratulálni a vetélytársaimnak. A Gold Rush Farm csapatának. Billie Blacknek. A Harding fivéreknek. A kis szőke zsokénak, aki mindig úgy néz rám, mintha sajnálna. Ez az arckifejezés talán még rosszabb, mint a teljes undor, amit a tüzes tréner küld felém.

Ahogy meglátom a kört, megtorpanok. Dr. Mira Thorne is ott van velük, ajkán érzéki mosoly, hatalmas, sötét szeme élénken csillog. A látványától, ahogy mindig, most is összeszorul a gyomrom. Biztos élvezem, ha büntetnek, mert

az egyik kedvenc időtöltésemmé vált, hogy elviselem a visszautasítását.

A tömeg a kör körül tolong – riporterek, kamerák, tulajdonosok és zsokék. Mindenki itt nyüzsög, hogy kérdéseket tegyen fel és gratuláljon.

Ez a legelegánsabb dolog, és nem fogok a kezükre játszani azzal, hogy bebizonyítom: igaz, amit rólam gondolnak. Tudom, hogy gyűlölnek – jobban, mint ahogy egy átlagos atléta a legádázabb ellenfelét. De nem muszáj még több okot adnom nekik erre.

Kedvességgel nyírd ki őket.

Az arcomon erőltetett mosollyal odalépek, és megpróbálom elkerülni, hogy Mirát bámuljam. Pontosan tudom, hogy fog zajlani ez az egész, de muszáj túlesnem rajta. Megállok Billie előtt, aki mindegyiküknél jobban gyűlöl. Ő a főkolompós az ellenem indított kampányban – ez világos. És azt hiszem, ezt bizonyos szinten meg is tudom érteni.

A szerelemben és a háborúban nem lehet mindent – amikor ő az egyik szereplő. Felhúzta az orrát, és eddig lehetetlennek bizonyult elsimítani vele a dolgot.

– Miss Black – szólítom meg, és kinyújtottam felé a kezemet –, gratulálok az újabb győzelemhez! Ez tényleg hihetetlen!

Komolyan is gondolom, amit mondok. Két egymást követő győzelem gyakorlatilag példa nélküli. Az biztos, hogy kivételes teljesítmény.

Billie formás szemöldöke vegytiszta megvetéssel emelkedik felfelé.

– Azt hiszed, kezet fogok *veled*?

Tudnom kellett volna, hogy jelenetet fog rendezni.

Legyintek, és a műmosolyt önelégült vigyorra cserélem.

– Azt hittem, értékeled a sportszerűséget.

Közelebb lép hozzám, széles, rosszindulatú mosollyal körülnéz, majd suttogó, de jól hallható hangon közli:

– *Te akarsz a sportszerűségről beszélgetni velem?*

– Ami történt, megtörtént, boldogan túllépek a múlton. Elképedve bámul vissza rám. *Ha nézéssel ölni lehetne...*

– Nem üzletelek az ördöggel, Dalca. Talán vannak, akik félrefordítják a fejüket, ha a dolgaidról van szó, de én nem tartozom köztük.

– Billie! – Vaughn, a vőlegénye mögéje lép, átkarolja a derekát. Halvány mosollyal a füléhez hajol, és esküszöm, ezt mondja: – Ha nem tudsz kedveset mondani, inkább meg se szólalj.

Billie felnéz rá, aprót biccent, majd elfordul tőlem. A férfi azonban nem lép tovább, csak áll, és meresztgeti rám a szemét.

Ha nézéssel ölni lehetne...

– Gondolom, te sem vagy hajlandó kezet rázni. – Ezt nem kellene kimondanom, de annyira gyerekesen viselkednek! Így nehéz nem leereszkedni az ő szintjükre.

Megrázza a fejét, és lemondó sóhajjal elfordul tőlem. Igyekszem uralkodni magamon, próbálok nem körbenézni. Azért én is hajlamos vagyok rá, hogy érezzek bizonyos szintű zavarodottságot; még nekem is fáj a tény, hogy a szakma legnagyobb nevei tudomást se vesznek rólam. Persze ezt sosem fogom kimutatni.

Hátrahúszom a vállamat, és Violet felé fordulok, aki szinten ragyog a fekete ló hátán.

– Figyelemre méltó győzelem, Mrs. Harding!

Halvány mosollyal néz le rám, mielőtt apró kezét az enyémbé teszi. Ő sosem viselkedett velem durván, viszont szánakozva néz rám – ami határozottan rosszabb.

– Nagyon köszönöm, Mr. Dalca. A maga csődöre is jól futott.

Látom, Violet férje keresztülcsörtet a tömegben, és úgy néz rám, mintha le akarná tépni a fejemet. Hatalmas termetű és félelmetes, tényleg nem sok esélyem lenne vele szemben.

– Stefan. – Mira mellém siklik, belém karol. – Ideje menned.

Felé biccentek, és elvigyorodom.

– De miért, Thorne doktornő? Hiszen olyan jól szórakozom!

Úgy szorítja össze az ajkát, mintha egy mosolyt próbálna elrejteni.

– Mert Cole Harding meg fog ölni, amiért beszambáztál ide bajt keverni.

Elvonszol a kör közepétől, miközben mások máris előre nyomulnak, hogy elfoglalják a helyünket.

Kissé bosszant a dolog. A kerítés irányába vezet.

– Nem keverek én semmiféle bajt. Csak gratulálok, ahogy minden tisztességes versenytárs tenné.

Sóhajtva megáll, és rám villantja jellegzetes, szigorú tekintetét.

– *Én* tudom. De *ők*? – Hüvelykujjával a legközelebbi barátai felé bök a válla fölött. – *Ők* nem így látják. Az lesz a legjobb, ha most szépen elmész. Ha feltétlenül gratulálni szeretnél nekik, küldj egy képeslapot. Vagy csinálj bármit, csak ne rendezz jelenetet! Hadd élvezzék ki a győzelmüket.

Hitetlenkedve nézek rá. Lehet, hogy Billie Black a legjobb barátja, de mindketten tudjuk, ezen a színpadon nem én vagyok az, aki jeleneteket szokott rendezni.

– Tudom. – Beletúr a hajába. – *Tudom*. Kérlek!

– Mit kérsz? – A szó valahogy pizok jól hangzott a szájából.

– Kérlek, csak menj! – A szeme tágra nyílik, könnyörgőn néz rám. Teljesen zavarba ejtő.

Drámaian felnézek az égre, mintha azon töprengenék, amit mondott.

– Mi hasznom van nekem ebből?

– Stefan! – A hangja korholó.

Rászegezem a tekintetemet.

– Ha elvihetlek randizni, én úgy, de úgy elmegyek, ahogy csak szeretnéd.

Megrázza a fejét, de ezúttal nem tudja visszafojtani az ajkára kívánczó mosolyt.

– Te örült vagy. Tudsz róla?

Egy férfit sosem lehet hibáztatni azért, mert próbálkozik.

Rákacsintok, majd elfordulok, de még visszaszólók a vállam fölött:

– Igen, de ezt szeretted bennem.

Felnyög, én pedig halkán kuncogok, miközben távozom.

Igen. És éppen elég örült vagyok ahhoz, hogy tovább próbálkozzam.